

Begynnelse 2. Fortellinger./Han ble født med en åpning i kinnet. Når han spiser har han alltid to muligheter, men skjeen nøler ikke, den føres helst inn gjennom tilleggsåpningen som, fordi den ligger nær halsen, sørger for at den tygde maten kommer raskere ned.

Åpningen har ikke noen muskel, og derfor må det en finger til for å løfte på huden mens den andre hånden fører skjeen inn, og når den er tomt, slipper fingeren taket og huden faller på plass igjen.

Likevel er åpningen stor nok til at maten faller ut med en gang, og han må derfor bøye hodet mot motsatt side av der skjeen stikkes inn og med et kort rykk, som når man svelger en tablett, kaste matbitene inn.

Hver gang han bøyer hodet passer han på at han ikke lener seg for mye forover, for da ville maten falle ut av munnen. Før han ble klar over hvor grensen gikk for hvor langt frem matbitene kunne plasseres uten å støte mot tennene og åpne leppene, fanget han dem opp med hånden i idet de falt og puttet dem øyeblikkelig tilbake i sprekken igjen.

For tiden er munnen hans så godt som til ingen nytte hva maten angår. Den nøyer seg med å snakke mens den andre spiser.

*

Hun ble født med en lokomotivrytme. Da man skiftet bleier på henne, da hun fikk tåteflaske, måtte man ta hensyn til at alt hun gjorde svarte til armenes og benas bevegelse opp eller ned, hvis man ikke ville få det hele på fingrene eller bomme på munnen.

Når hun holder i en blyant eller drikker noe, trenger hun ikke å ta hensyn til denne rytmen, for det er med den hun drikker og griper

om blyanten sin. Tegningene hennes har heller ikke mer rytmisk preg, de er akkurat som andres tegninger.

Ingenting kan forstyrre eller avbryte denne rytmen: hikkingen følger den, samme hvor mye de slår henne på ryggen mens hun holder pusten.

Hun drømmer om en symaskin, om en blekkskriver, om en stiftmaskin. Når hun går langs en rad med busker, er hun raskere til å plukke bærene.

*

Han ble født med leveren på yttersiden. Da han vel var ute, oppdaget de at den hang der, og det var ingenting man kunne gjøre for å få den inn igjen. Sannsynligvis var det fullt etter at de andre organene hadde funnet sin plass.

Selv om man presset den inn med fingrene, falt den alltid ut igjen. Man bestemte seg da for å la den henge på yttersiden.

Den måtte beskyttes, og siden det strømmet galle igjennom den, legge den i en sekk – både hendene og klærne ble klissete av dette seige legemet.

Nå har han stort sett leveren i en pose, festet til et belte rundt livet. Den er en slags *banan* som ikke åpner seg og som alltid holder seg på samme side. Før han setter seg, løfter han på den for at den skal hvile mot låret uten at den blir klemt.

Til tross for dette handicapet er ikke livet hans så veldig annerledes. Likevel skal det ikke underslås at han for en stor del tilbringer det på sykehuset, på de avdelingene som skal passe på at sekken er solid og at den blir byttet hvis den revner.

Den er det stedet på kroppen hans man rører mest ved, derfor har han utviklet en slags overfølsomhet der, som allerede finnes i det underfølsomme stoffet som posen hans er laget av: så snart noen kommer borti den begynner han å gråte.

*

Hun ble født med en flue i benet. Det er ikke noe sted hvor det skulle være plass til en flue i benet, men denne klarte å bli født der og trives der.

I leggen, på det bredeste, hadde den laget seg et tilholdssted, hun vet ikke helt hvordan det ser ut, som den beveger seg i, opp og ned og rundt og rundt.

Det er riktignok ikke mye selskap i en som befinner seg inne i en, på et sted som i tillegg er lite tilgjengelig, for hvis man står oppreist må man hele tiden bøye seg og man må la armen henge ned når man sitter.

Denne flua inne i kroppen kiler ikke, kanskje fordi den har lite luft der – men den gjør seg bemerket, for å si det slik. Den faller bare man gir den et slag med flat hånd, og sannsynligvis svimer den av, for senere viser den ikke lenger tegn til liv.

Ved hjelp av skanner, røntgen, infrarødt lys kan man se den utvikle seg, beundre den når den spiser, se den når den sover oppreist. Og den lar seg ikke forstyrre: den ser det jo ikke selv; så lenge den er der nøyer den seg med et bitte lite stykke av muskelvevet, som den suger på.

*

Han ble født med en arm som væsker. Fra skulderen til håndleddet pipler det frem et eller annet som ikke drypper. Det er derfor ikke så veldig plagsomt, likevel skiller denne armen seg ut, slik at man ikke ser annet enn den, mens den andre, som er uten spesielle kjennetegn, knapt blir lagt merke til.

I den første tiden, det vil si umiddelbart etter fødselen, surret man fyller rundt den for å suge det opp og disse ble igjen holdt sammen med plaster. Dette førte i lengden til at denne legemsdelen ble forsinket i utviklingen i forhold til den andre. Med den lærte han å spise, holde, stramme til, men denne armen hang bare ned på det som var dens side.

Man fjernet bandasjen. Den var der forresten for å hindre ham i å suge på den snarere enn for å samle opp det som hele tiden ble svettet ut.

Og med god grunn, for det var ikke egentlig vann, men snarere enn slags søt og pirrende smak, noe som kunne minne om brus.

Blant de som var klar over dette var det mange som gjerne ville presse leppene sine langs håndleddet for en gratis smak av kilden; men man måtte vente i timesvis bare for å få fukte tungen – dessuten kom det ikke på tale å ha folk ustanselig hengende i armen.

*

Han ble født med en svak tommel. Av den grunn klarte han ikke å lære å skrive. Selv om man forsøker å venne ham til å klemme blyanten fast mellom langfingeren og pekefingeren, mister han den.

Når han teller, teller han til ni, for han vet at tommelen slik den er ikke kan være ti. Når han forsøker å åpne en dør, glir dørhåndtaket rundt i hånden. Han kan ikke spille håndball.

Folk forvandler den til en klut hver gang de tar ham i hånden og hilser, derfor holder han den i lommen, etter omhyggelig å ha lagt den flat inn mot håndflaten.

Det går stadig lenger tid mellom hver gang han forsøker å bruke den. Likevel kan den bøyes. Til foreldrenes store lettelse har han aldri suget på den. Det meste av tiden sitter han med hendene på knærne.

*Fra Début, P. O. L. 1999
Oversatt fra fransk av Gunnar Berge*